

Ondřej Peterka

Kdo jsi...

Obsah:

Prolog.....	2
Vstoupil.....	3
Podnikatel.....	4
Denní světlo.....	5
Čára.....	6
Maska.....	9
Schody.....	11
Viseli.....	12
Sci-fi.....	13
Existenční.....	16

Prolog

Kdo jsi, milý čtenáři?

Vstoupil...

... na chvíli sebral veškerou odvalu, kterou v sobě dosud měl. Přeběhl mu mráz po zádech, nohy ztěžkly a do mysli se vkradla myšlenka, jestli to nebyla chyba. Dveře se za ním neslyšně zavřely. Za chvíli se opět otevřely, protože kolem začalo proudit mnoho lidí. No lidí, připadali mu spíše jako šedé přízraky. Jejich oči se nedívaly, uši neslyšely a o ostatních smyslech pochyboval taky. Nemysleli, byli taženi nějakou zvláštní silou, někteří dovnitř a jiní ven. Říkal jim „otroci“. Byl však na jejich společnost poměrně zvyklý a navíc se potřeboval soustředit na Poslání.

Dodal si odvahy a vykročil dále, pohyboval se tiše a téměř neslyšně, ale otroci kolem něho by si ho stejně nevšimli. I kdybych sem přišel nahý, tak se nikdo ani nepodívá, uklidňoval se. Zatím byl všude okolo klid, ale byl to jen ten klid před bouří, něco se mělo stát. Za chvíli přijde útok. Zabočil raději do postraní části budovy mezi méně navštěvované regály. Cestu znal a znal i její úskalí. Nedívat se kolem, myslet je na Poslání, opakoval si. Nepřítel je všude, cítil ho.

Najednou to začalo, pomalu a z ničeho nic. Zbývala mu ještě část cesty, když začaly útoky. Pestré a odporně křiklavé nápisy k němu začaly promlouvat, nejdřív se nebránil. To byla chyba. Když zpozoroval, že je něco špatně bylo už pozdě. Už se mu v mysli usídlily myšlenky zcela cizí, myšlenky, kterých, jak sám tušil, nebude jednoduché se zbavit. Začaly ho strašit a otravovat jeho mysl. Ne, jen se nestát otrokem. Chtěl se vrátit, ale už nemohl, už byl polapen ve spárech Nepřítele. Nebylo úniku. Zamrazilo ho, studený pot mu vyrazil na čele pocítil zvláštní sevření, cítil se velice nepříjemně. To bylo dobré. Ještě neztratil svou identitu, zatím.

Když už nemohl dál a sevření bylo čím dál silnější, rozhodl se pro útok, popadl nejbližší věc a mrštil s ní vši silou do regálu. Chvíli bylo ticho, otroci si ničeho nevšimli a dále pokračovali ve své činnosti. Byl zmaten jejich chováním a do určité míry i chováním svým, kde se v něm vzala ta agresivita? Asi jsem tady moc dlouho, pomyslel si. Cítil, jak stín roste v jeho mysli, odolal dalšímu náporu agresivity a dále se pohyboval obezřetně dopředu. Radši by zpět, ale nebylo to možné, už zašel příliš daleko. Pozoroval jen špičky svých bot, jediné bezpečné místo. V tom uviděl objekt svého Poslání. Prudce se otočil.

V tom se stalo to nejhorší, během rychlého pohybu mu z ucha vypadl malý voskový špuntík, jediná věc, která ho dělila od zvuků, jež dokáží vymýt mozek během chvíle. Zaslechl první zvuk a jeho osobnost se zhroutila, pak už nic.

...

Záchranka odvezla svíjející se trosku do psychiatrické léčebny. Majitel obchodu se dušoval, že tohle se u nich stalo poprvé. Pacient si v léčebně pobyl dva roky a pak byl propuštěn. Za tři týdny ho našli sousedé ve vlastním bytě. Snad ho od svého návratu nikdy neopustil, snad se bál znovu vkročit na území Nepřítele.

Vzepřel se ..

...

.. a zemřel ..

...

.. hladý.

Podnikatel

„No to bude pohroma“ , pomyslel si František „že já opět zapomněl nahlásit mému bookmakerovi tu změnu ohledně akcií chemického koncernu, že ona zase klesne a já opožděným prodejem příjdu o pěknou řádku miliard...“

Zahloubán těžce ve svých makroekonomických myšlenkách, aspoň jemu takové vskutku přišly (ekonomické byly a peníze v nich byly také nemalé, tak proč ne rovnou makroekonomické), nevšimly si, že už zatočil do parčíku před Hlavním nádražím. V tom se jeho proud myšlenek stočil k poněkud přízemnějšímu tématu. Začal přemýšlet o existencích, které potkával. To bylo samo o sobě zvláštní, protože málokdy si všimnul něčeho okolo sebe, kromě věcí, z nichž plynul zisk.

„Proč já jen musím chodit tudy, taková lůza, ztroskotanci se tu válí po zemi, ach proč musím koukat na tyto bezúčelné existence, přehlídka toho nejhoršího, co vyplodil náš úžasný kapitalismus. Proč jen se neseberou a nejdou pracovat, tak jako já, vždyť to přeci není nic těžkého. Také jsem začínal od nuly, pak léta dřiny a teď jsem bohatý, šťastný, mám ženu, dvě krásné děti a to všechno bez přispění štěstí.“

Takto František rozjímal a nabýval pocitu naprosté bohorovnosti. Měli bychom ho drobátko poučit, tak jak to jen život dokáže. Zaslouží si zkoušku. No ale vyčkejme času a neplet'me se do cesty osudu, prozatím postačí malá otázka. Proč myslíš, že to je jejich chyba, že takhle skončili?

„No tak to je jasné“ uvažuje František „Nedostatek píle, sebekázně a ochoty se vzdělávat. To by mě zajímalo, jestli je vůbec možné být pilný a chudý. Existují snad nějaké vnější okolnosti, které to mohou zapříčinit? Myslím, že to je otázka jednotlivce a jeho přístupu k věcem v životě. Ano, mohl bych zbankrotovat, ano, mohl bych být chudý, ale nedokážu si představit nic, co by mě přivedlo sem, je to tak absurdní, už jen ta myšlenka, pryč s ní.“

Ponechme Františka jeho vnitřnímu zápasu s tím, co on by nikdy nenazval nejistota, a podívejme se drobátko po okolí. Bylo vlastně krásné odpoledne, teplo, na obloze sem tam mráček a parčík před Nádražím byl plný lidí, kteří tam, řekněme si to na rovinu, nebyli kvůli krásám tohoto dne. Potkaly je různé věci, každý by mohl vyprávět svůj příběh a věřím, že za sklenku „Tuzemáčku“ by i mnohý vyprávěl, ale proto tu dnes nejsme, dnes nás zajímá František se svým poněkud samolibým náhledem na svět.

František se začal cítit nadmíru znechucen tím, co vidí. Možná ani ne tak pro to, co vidí, ale pro tu myšlenku „co kdyby“ kterou to v něm vyvolávalo. Ač si to nikdy nepřiznal měl z chudoby panickou hrůzu a vlastně ani nevěděl proč. Jak nad tím tak přemýšlel, tak si nemohl vzpomenout ani na důvod, proč sem šel. Spoléhal na to, že si v nádražní hale vzpomene, nebo, že časem najde v kapse nějaké ty jízdenky do 1. třídy. Jenom mu nešlo do hlavy, proč ho jeho řidič Eduard nevyсадil na parkovišti u východu.

„Třeba měl něco důležitějšího“ pomyslel si a to mu stačilo. Náš milý František měl totiž hlavu plnou něčeho jiného. Stále mu v hlavě kroužila myšlenka, co by dělal on na místě těchto lidí. Proti tomuto červíku hlodajícímu v jeho mysli stavěl tezi, že to se nikdy nemůže stát.

Náhle ho ovšem něco vytrhlo ze zamyšlení, jedna z těch existencí se belhala proti němu, ba dokonce se na něj podívala,

„Ach jo, zase bude žebrať, ale já u sebe opravdu nic nemám, ať jde pryč, platební kartu asi nebere a peníze v hotovosti u sebe nenosím.“

Ten člověk ale nechtěl peníze, zastoupil Františkovi cestu, otevřel svá ústa, ukázal zkažený chrup a pravil:

„No ták, Frantó, vzpomatuť se ty vole, naparuješ se tu jak nákej pán, že tys zase zapoměl kdo seš, já to říkám, nemáš chlastat, tady sem ti přines fajn nedožranej hambáč z vodpadkáče, tak si vem kousek, dneska bude dlouhej den“

Denní světlo

Je brzké sobotní ráno, lidé ještě jistě spí. V soupravě metra, proti mně sedí jenom čtyři Ukrajinci. Krátím si chvíli přemýšlením o tom, co asi vedou za život...

V tom začíná vlak brzdit a jeden vagón za druhým se prosvětluje. Vlak s rachotem vjíždí do stanice Vyšehrad. Dveře se otevřou. Ukrajinci vystoupili, ale já jsem si toho nevšiml, kochal jsem se výhledem na ranní Prahu. Venku prší. Něco mi říká, že to je můj poslední pohled na Prahu... Na místo Ukrajinců se zatím ležérně usadila krásná dívka, věnoval jsem jí pohled a ona se pouсмála, ale spíš se mi to jenom zdálo.

"Ukončete výstup a nástup, dveře se zavírají." Ozvalo se najednou z amplionu a dveře se s rámusem zavřely. Pak hlášení pokračovalo letargickým: "Příští stanice I. P. Pavlova."

"Jen aby..." pomyslel jsem si, ale už jsem tomu nevěnoval pozornost. Souprava se počala s charakteristickým zvukovým doprovodem rozjíždět. Dívka si začala číst časopis a já jsem měl zatím příležitost si ji prohlédnout. Byla opravdu velice krásná, kam asi jede? I poslední vagón, ve kterém sedím, zmizel v útrobách Nuselského mostu a stanice Vyšehrad mi zmizela z očí. Byla tu jen tma, zvuk řinčícího "Nuseláku" a dívka proti mně.

Z přemýšlení o smyslu světa mě vytrhl až hluk protijedoucí soupravy. Tušil jsem, že se něco musí stát, něco viselo ve vzduchu. Dívka odložila časopis. Byly to zlomky vteřin a bylo naprosté ticho. V tom, když světla protijedoucí soupravy dopadla na první vagón se ozvala rána. Čas se zpomalil. Metro se začíná netypicky klepat, najednou jako by zrychlilo. Zatajil se mi dech.

Protijedoucí metro někam zmizelo. Ozýval se nepopsatelný rámus, ještě zesílený ozvěnou uvnitř mostní konstrukce. V tom kdesi zmizel i první vagón naší soupravy. Citelně jsme zrychlili. Pokud se čas předtím zpomalil, teď mi přišlo, jako když protestuje a nechce se hnout. Přeběhl mi mráz po zádech. Další dva vagóny zmizely někde v hlubině a já užíval denní světlo toho ospalého deštivého rána. Došlo mi, co se asi stalo. Bylo však pozdě, hnali jsme se čím dál rychleji k okraji bezedné jámy, nebo se hnali okraj k nám? To jsem v tu chvíli nevnímal. Můj poslední pohled patřil té dívce naproti...

Čára

Tak tenhle příběh mě opravdu pobavil, to vám musím říct. Lidská pošetilost je nádherná věc. Mnoho zábavy by na světě jinak nebylo. Začneme však s příběhem. Na začátek by se hodil krátký popis místa. Představte si ulici, nějakou úzkou postraní ulici, nezapomeňte přeplněné popelnice, přidejte drobátko městského zápachu a celé to umístěte do času tak ve tři hodiny v noci. Vzduch byl docela chladný, okolo nuly, dejme tomu, že byl únor.

Tak touto naší ulicí, na jejímž jméně pranic záleží si to šine individuum, na jeho jméně záleží tím méně, ale řikejme mu třeba, třeba Milan.

Náš Milan byl ve stavu, který by střízlivostí nenazvali ani největší optimisté, do jeho cesty, která se jemu samotnému zdála přímočará, často vstupovaly objekty, jako například lampa, popelnice, stromek. Zvláštní mu přišlo jen to, že každý z nich byl na jiné straně ulice, jak pak do nich mohl narazit, šel-li rovně? Zhloubán do svého geografického problému s neujasněnými výchytkami pozic věcí, které celý svůj život považoval za nehybné, nevšiml si, ani, že je už v polovině ulice.

Chodil tudý poměrně často a navíc se zrakem nemohl orientovat, takže si ani nevšiml, že osvětlení, které tušil před sebou nesvítí. Přesto nebyla tma, protože, to je ve městě nemožné. Na chvíli se musel opřít o zídku, která mu náhle skočila do cesty. Nehloubal ani nad tím, proč, když šel rovně a ulice ve dne nezatáčela, vzal to prostě jako fakt a využil toho. Chtěl se chytit a posbírat něco sil na pokračování své cesty, která měla končit doma.

Rozhodnutí padlo, Milan se odlepil od zídky a vykročil, neušel ani pár kroků, když se za ním ozvalo:

„Quo Vadis?“

Milanovi nějak nepřišlo divné, že tam je i někdo jiný, ale spíš, že mu ta věta nedávala smysl, chvíli přemýšlel a pak se zeptal:

„Cože? Jaký vadiš? Mě nic nevadíš.“

„No ano, to jsem si mohl myslet, primární neznalost, to bylo pro tvoji informaci latinsky a znamená to ‚kam jdeš‘. Odpověz prosím.“ Odpověděl hlas za ním. Milan jako by svým způsobem vystřízlivěl, svět se přestal houpat a on začal uvažovat, kdo to na něj mluví.

„Já jdu domů, kdo vlastně seš a proč to chceš vědět?“

„Není až tak podstatné kdo ve skutečnosti jsem, jako spíše za koho mne lidi považují. A nechci vědět kam jdeš, to já vím, chtěl bych jen zjistit, jestli to víš ty.“

Tato slova zapůsobila na Milana zvláště. Měl pocit, že je náhle úplně střízlivý. Zžírala ho touha dozvědět se, kdo že je ten tajemný noční kolemjdoucí. Náhle ho napadla skvělá myšlenka, co kdyby otevřel oči a podíval se, zjistil totiž, že je měl zatím zavřené. Bez okolků se otočil a otevřel oči. Lampa pod kterou, jak se ukázalo, stál se náhle rozsvítila a postava která stála za ní nebyla proti světlu moc dobře vidět. Dokázal vlastně rozlišit jen její obrys. Překvapilo ho spíš s jakou jednoduchostí dokázal zaostřovat na věci, nic neviděl dvojité, jako tehdy když opouštěl teplo hospody. Z dumání ho vyrušil opět hlas:

„Tak dočkám se té odpovědi, nebo ne?“ V té větě bylo cítit naléhání, ale ne nepřátelství, ani netrpělivost. Milan tedy opatrně odpověděl:

„Kam bych jako šel, domů jdu, co bych měl podle vás jiného dělat?“

„No ale to jsi mě špatně pochopil, drahý Milane, já nemyslel, kam jdeš právě teď, to vím, že víš, ale spíš kam směřuješ, jako tvůj život, jsi si vědom něčeho takového?“

Milana poněkud vyvedlo z rovnováhy, že ten muž zná jeho jméno. Do té doby ho považoval pouze za náhodného kolemjdoucího, ale teď si uvědomil, že to musí být někdo, kdo ho dobře zná.

„Momentík, my se známe? To jsi ty Lád'ó? Přestaň si ze mě laskavě dělat srandu!“

„No, říkají mi pravda různě, ale ty jsi první, kdo mi řekl ‚Láďo‘. Já tě znám a ty mě myslím také, i když jsme se zatím nikdy nesetkali. To poslední, co bych chtěl je dělat si z někoho, jak říkáš, srandu.“

V tu chvíli se Milanovi na chvíli zdál v hlase toho člověka jako by náznak sarkasmu. Jeho hlas se však ihned vrátil k normálu a pokračoval:

„Ty mě asi budeš znát pod označením Bůh, neříkám jménem, protože to žádné jméno není. Já nemám jméno, jméno není pro mě určující a je vlastně úplně zbytečné. Ale vraťme se k otázce, kam si myslíš, že jdeš, a kam si myslíš, že se tvůj život stočí?“

Milan toho měl však právě tak dost:

„Tak a konec, ať jste kdo jste, Bůh, Láďa nebo třeba Svatej Pivus, mě je to jedno, ale přestaňte si ze mě dělat prču. To se nestydíte takle vopruzovat chudáka vožralýho člověka, kterej je rád, že dojde domů? Běžte si svou cestou a nechte mě laskavě bejt!“

Chvíli bylo ticho, zdálo se, že postava přemýšlí. To bylo to jediné, co Milan nečekal. Očekával buď odhalení totožnosti vtipálka nebo ústup dotyčného. Po chvíli ticha se ale opět ozval ten hlas.

„Važ svých slov, než je proneseš, nikdy nevíš, co mohou způsobit, ať tobě či jiným. Je mi docela jedno, kdo si myslíš, že jsem, a o své pravdě tě přesvědčovat nebudu, místo toho si dovolím zodpovědět svoji vlastní otázku. Ty nevíš kam jdeš, protože ty NIKAM nejdeš. Nevytváříš hodnoty, celé dny sedíš u té, jak tomu říkáte, televize, jednou týdně zajdeš do hospody a jaký je cíl toho všeho, kde vidíš smysl své existence?“

Tohle Milana na chvíli zarazilo, a místo přemýšlení, kdo že si to z něho vystřelil, začal uvažovat na tím, co slyšel. Po chvíli pomalu odpověděl:

„No myslel jsem, že si jako časem najdu nějakou ženu, zplodím potomky a tím splním smysl své existence.“

„Klasický lidský postoj, množit se a množit se, a jiný smysl nevidíš? Co když to hlavní není měnit svět tím, že na něj umístíš své potomky, ale změnit sám sebe uvnitř a proniknout někde jinam. Cožpak jsem vám lidem nedal dost touhy po poznání, zvědavosti? Je sice krásné tvořit, což ty vlastně zatím ani neděláš, ale krásnější je poznat. To je to jediné, čím vy lidé převyšujete mě. Musím bohužel přiznat, že vím všechno a tudíž nemohu nic poznávat. Jedinou zábavou pro mě a zároveň poučením jste byli vy, tak vynalézaví, obzvláště v tom, čím toho druhého zabít, to je nádhera. Je to tak smutné, jak všechno nové zneužijete, a přece tak zajímavé. Na tvém životě ale nevidím nic zajímavého. V minulosti ani v budoucnosti!“

Milan mlčel, byl zaražen, ať už to na něj mluvil kdokoliv přišlo mu to tak zvláštní, že by klidně uvěřil, že mluví s Bohem. Zeptal se proto poněkud zlomeným hlasem:

„A co bych moh změnit?“

„Změna hmmm změna, změna je život, tak to alespoň vy lidé říkáte, tak udělejme trošku změnu, co když bys nemohl už nic nového poznat, jak by ti potom bylo, chceš se na chvíli cítit jako ten, kdo nemá co prozkoumat, jako Bůh?“

Zvláště mluvil noční tulák, Milan, už úplně strážlivý se rozhodl, že to zkusí, co může ztratit?

„Dobře, zkusím to..“

„Budiž, podívej se pod nohy, je tam kruh nekreslený bílou křídou.“

Milan stál opravdu v kruhu, který byl vyznačen bílou křídovou čarou na chodníku. Byl tak metr v průměru.

„No a k čemu to je?“

„Teď si představ, že jsi ve svém vesmíru, kde za chvíli poznáš každý centimetr, ve vesmíru, který tě svazuje, který je jen o něco málo větší než ty, je totiž vymezen přesnou hranicí, to je ta čára. Dál nesmíš vkročit, jinak zemřeš. Radím ti, šetři každým centimetrem, tvůj čas nemusí mít dlouhého trvání, je to i otázka tvé víry v mou osobu. Ještě jednou: Zůstaň v kruhu a přežiješ, uděláš krok a zemřeš.“

S těmi slovy se osoba ztratila, ale kruh zůstal. Milan byl zmaten, ale z té bílé čáry měl pocit hrůzy, překročit ji opravdu nechtěl, ale představa noci strávené na chodníku se mu valně nelíbila.

Vůbec mu při jeho přízemnosti nedošlo, že to byl vlastně druh trestu a že se z toho kruhu neměl hnout už nikdy.

Po dlouhém přemýšlení, co dělat teď, Milan usoudil, že nejlepší to bude zaspát. Složil se doprostřed kruhu, tak aby žádná jeho část nesahala za čáru a snažil se usnout. Nebylo to moc pohodlné a navíc ho trápilo, co zažil, na konec se mu ale usnout povedlo.

***

Ráno bylo v ulici poněkud rušno, na chodníku totiž našli mrtvého.

„To je ten kluk od vedle!“

„Takové to bylo krásné dítě a takhle dopadlo!“

„To je ta dnešní mládež!“

Tak rozumovaly nad mrtvolou mladého muže místní důchodkyně, při čemž byly vlastně rády, že se něco děje, i když kvůli tomu nestihnou dnešní díl telenovely. Žádná z nich nechtěla ale místo opustit, aby si některá z kolegyň nemyslela, že snad na to nemá žaludek.

Policejní lékař tělo prohlédl a konstatoval smrt podchlazením, žádné cizí zavinění nepřišlo nikomu ani na mysl. Nepozastavovali se ani nad tím, proč leží tělo v křídovém kruhu a žádná jeho část nepřesahuje přes okraj. Tento kruh byl totiž částí panáka, takové té postavičky, kterou si na zem kreslí děti. Policie považovala za příčinu smrti stav podroušení a chlad, vy možná považujete za příčinu smrti tentýž stav, kombinovaný však s hloupou náhodou.

Jen já ale vím, jak to skutečně bylo. Jen já vím, proč se to stalo právě tak, jak jsem vám zde vypověděl. Já totiž vím všechno...

Maska

Bylo to podivné a já se cítil poněkud zmaten, že by nějaký další výpadek paměti? To se dnes lidem stává běžně, důsledek jakési civilizační nemoci, jejíž jméno ani neumím vyslovit, myslím, že to mělo něco společného s mobily. Postihovala skoro každého a bylo to dědičné. Naučili jsme se s tím žít a vlastně bych to ani nezmiňoval, kdyby se to nestalo zrovna mě a právě teď.

Přesto, že tato „nehoda“ jak se tomu říkalo byla velice častá, existoval proti ní jediný lék, který však byl jednoduše dostupný. Kus papíru a tužka. Zní to neuvěřitelně, ale pár chytráků se na tom snažilo vydělat a tak vznikl papír značkový, papír s integrovanou tužkou, s integrovanou gumou, papír digitální s ogg přehrávačem a vrchol všeho byl radiově řízený samozaznamenávající papír. Samozřejmě, že se nejednalo o papír v pravém slova smyslu, ale spíš o digitální média, pro která se vžilo označení „papír“. Ať tak či tak, já žádné při sobě neměl, takže mi nezbylo, než se rozhlédnout kolem a snažit se narazit na něco, co by mi vrátilo paměť.

Místo jsem poznal docela rychle, ani ne tak díky paměti, ale díky tlumené hudbě okolo, byl jsem na pánském WC nějakého klubu. Měl jsem pocit, že už tu nemám co pohledávat, jestli mi rozumíte, tak jsem vykročil do klubu. Stěny byly tmavé, místy osvětlené, v dálce nad tanečním parketem svítil stroboskop a problikávaly další světelné atrakce. Vzduch byl zhoustlý kouřem, ve kterém se daly identifikovat snad všechny značky „hulení“ a snad i několik druhů cigaret. Chvilku jsem zapřemýšlel, jestli kouřím, ale protože se mi kouř protivil, usoudil jsem, že ne.

Když jsem se rozhlédl po klubu a oči přivykly na rychle měnící se světlo, všimnul jsem si, že všichni lidé mají na tvářích masky. Chvilí mi trvalo, než mi došlo, že asi půjde o maskární párty. Tím jsem prozatím ukojil touhu tohle místo trochu poznat a začal jsem spíš přemýšlet, s kým tady jsem. Tedy spíš, jestli mě tady někdo zná. Napadlo mě, že nejspíš mám na sobě taky masku, mohl jsem se podívat do zrcadla na záchodě, ale vracet jsem se tam kvůli tomu nechtěl, dovedete si představit, jak to tam asi vypadalo. Muselo být už asi dost pozdě, usuzuji-li tak podle stavu toalety.

Někde jsem slyšel, že možnost „nehody“ zvyšuje požití alkoholu. Ne nadarmo se říkalo bez papíru do hospody nelez. Bylo to ale otravné si pořád zapisovat záchranné body, takže jsem to asi nedělal. A teď to mám. Blížil se ke mně jeden z lidí v masce, rozhodl jsem se, že o nehodě pomlčím, tak dlouho, jak jen to bude možné.

„Čau, koukám, byls tam docela dlouho. Ale vypadáš líp, tak se poď podívat do kotle, dneska jsme tady od toho, aby se chytly nějaký baby, zapoměls?“

Otázka mě trochu znejistila, ale měla asi jen řečnický charakter, prohodil jsem něco jako „Jasně, už jdu“ a následoval jsem maskovaného (asi) kamaráda na parket. Trošku mi vadilo, že nevím, kdo to je, a že nevidím jeho podobu, což prý někdy paměti pomůže, ale byl jsem rád, že mi alespoň osvětlil velice prozaický účel mé přítomnosti tady.

Na parketu bylo plno lidí, masky byly přibližně stejné, lišily se jen ženské od mužských, ty pro ženy měly takové měkkí kontury a byly i zdobnější, každopádně jsem ale nebyl schopen rozeznávat jednotlivé lidi. Držel jsem se co nejbližší u kamaráda, kdybych ho ztratil, tak už ho asi nepoznám. Padla z toho na mě trochu deprese, ale zase jsem si říkal, že ta maska má i výhodu. Člověk nemusí moc nosit svoji kůži na trh.

Zastavili jsme se asi uprostřed a přidali se ke skupince dalších masek.

„Tak tady vám ho vedu!“ Snažil se přervat hudbu kamarád, ale nikdo ho neslyšel a slyšel-li pak zřejmě nechtěl mrhat slovy na odpověď. Okolo nás byla většina masek dívkách, aspoň něco pozitivního na tom dnešním večeru. Byla by škoda, kdyby mi ho nehoda pokazila. Mezi maskami mě zaujala jedna, kterou jsem pak už poznal vždy, byla totiž trošku jiná než ostatní. Vlastně mi přišla úplně jiná, neumím však popsat čím. Byla taková, já nevím, lidštější. Až jsem se toho slova zalekl, protože najednou mi došlo, jak jsou ty ostatní uniformní a nepřírozené.

Téhle si ale kupodivu nikdo nevšímal, přiblížil jsem se blíž a stále povzbuzen alkoholem začal jsem tančit u ní. Věnovala mi pohled, ale tím to skončilo. Pak se najednou hudba změnila a to, co

přišlo, ať už to byl jakýkoliv styl, bylo velice pomalé. Lidé v maskách se okamžitě spárovali a o samotě jsme k mému překvapení zůstali jen mi dva.

„Co bys řekla na tanec?“ zeptal jsem se.

Nic neřekla, objala mě, ruce si sepjala za mým krkem a přitiskla se. Byl to jeden z nejkrásnějších tanců mého života, její tělo sálalo tak smyslným teplem. Ta chvíle byla jako posvátná, nikdo z nás nevypadal, že by jí chtěl přerušit slovem. Slovo nebylo hodno tohoto okamžiku. Už ani nevím, na co jsem myslel, snad jen na to, že je škoda, že máme masky, nemohl jsem jí blíž poznat a ona mě také ne.

Každá krásná chvíle musí někdy skončit a tak i hudba změnila rychlost, záměrně neříkám rytmus. Stáhla své ruce, oba jsme se zastavili, zdálo se mi, že se opět usmála, což ovšem bylo přes masku nemožné, jak mi za chvíli došlo. Jediné, co řekla bylo:

„Dík, já jsem Petra.“

Asi chápete, že já se představit nemohl, tak jsem ji vzal za ruku a ona mě následovala, došli jsme k baru.

„Dala by sis něco?“

Po chvíli ticha odpověděla líbezným hlasem: „Určitě, ale myslím, že tady na baru to nemají. A navíc za chvíli budou zavírat. V nejlepším se má přestat.“

Chvíli jsem přemýšlel, co tím myslela. Jedna věc se nabízela, ale to by bylo až moc úžasné. Tak jsem to zkusil od lesa.

„Už se blíží ráno, což takhle změnit prostředí?“

Chtěl jsem ji především spatřit, to bylo to hlavní, co ve mně vzbuzovalo touhu. Vyjít ven, sundat jí masku a dát tvář tomu úžasnému stvoření.

„Změna je život, ale já musím jít.“

„Co když půjdu tam co ty?“

Zeptal jsem se, zapomíná na kamaráda. Ona nic neodpověděla, ale tentokrát mě vzala za ruku sama. Protáhli jsme se kolem trsajících, jedna z masek se na mě podívala a vztyčila palec vzhůru, asi to byl ten kamarád, zřejmě měl radost z mého úspěšného „lovu“.

Na nehodu jsem už vůbec nemyslel, nevím, na co všechno jsem zapomněl, ale pochybuji, že bych byl kdy býval zažil něco podobného. Pomalu jsme přišli k šatně, nepromluvila už ani slovo. Zjistil jsem, že v žádné kapse nemám číslo od bundy a vlastně že ani nevím, jak má bunda vypadala. Nevěděl jsem vlastně ani jaké je teď roční období. Pak jsem si všiml, že všichni tisknou dlaň na pulťák a pak jsou odměněni něčím, co mohlo bundu připomínat. Tak asi bude zima, řekl jsem si a déle jsem se tím nezabýval.

Přitiskl jsem dlaň na označené místo na pulťáku a dostal jsem svou „bundu“. Bohu díky nebyl problém se do „toho“ obléknout. Všimnul jsem si, že Petra má stále masku na obličejí. A to i potom, co na sebe oblékla stejně podivnou věc, jako jsem měl já. Asi se tady masky sundávají až u východu, nechtěl jsem se ptát, abych nebyl za hlupáka.

Těšil jsem se na chvíli, až ji spatřím. U vchodu se nic nesundávalo, vyšli jsme ven. Venku začínalo právě svítat a město se pomalu probouzelo, nebe již od východu světlalo a vzduch byl relativně čerstvý. Město by mi připadalo určitě divné, ale tehdy mě upoutala jiná věc. Okolo prošlo několik lidí, očividně ne z klubu a všichni měli masky. Všechny masky zhruba stejného typu. Už jsem to nemohl vydržet a požádal jsem Petru:

„Co kdyby sis na chvíli sundala masku?“

„Jakou masku? O čem to mluvíš?“

„Tuhle“ řekl jsem, ukázal jsem na její. Pak jsem si chtěl sundat tu vlastní, jak jsem se jí ale dotknul, ucítil jsem prsty až příliš zřetelně. Masku sundat nešla, byla mojí součástí, tak jako každého tady...

Schody

Stával na tomto místě poměrně často. Znal ho velice dobře. Už od dětství sem občas zavítal. Ne zřídka se stávalo, že během svých toulek městem, kamkoliv šel, vždycky skončil tady. Něčím ho to tu přitahovalo. Tak tu stál, jako již mnohokrát, tentokrát bylo ale něco jinak. Něco se změnilo. Vycházelo to z něj samého, ale nějakým způsobem to změnilo i způsob, jakým tohle místo vnímal. Chvilí to neuměl definovat, ale pak najednou si to uvědomil a bylo to tak zřetelné, že se sám sobě divil, že na to nepřišel dřív. Byl odhodlán - to se změnilo.

Rozhlédl se kolem sebe. Rozhlédl se, ale neviděl nic, jen to, co bylo před ním. Mysl se bránila, byla zaměřena jen na jedinou věc, schody. Vypadaly trochu jinak než obvykle, masivní, kamenné, ale zdály se mu drobátko přívětivější než jindy. Zdálo se, že ho zvou. Nemohl odmítnout.

Tak za chvíli na ně vstoupím, pomyslel si, není to nic zvláštního, takových schodů jsem již vyšel v životě tisíce. A přece věděl, že tyhle schody jsou něčím zvláštní. Už se necítil zdaleka tak odhodlán, jeho tajný cíl byl tak blízko a přesto tak daleko. Chvilíčku přemýšlel o svém dosavadním životě, o těch pár láskách, které prožil. Pamatoval si všechny detaily, některé věci by rád prožil znova, ale teď ho čekalo něco jiného, něco, k čemu se odhodlával celý život.

Tak vstoupil na první schod. Nakonec to nebylo ani tak těžké, schod byl pevný, nízký. Vykročil směle dál. Schody byly hodně dlouhé a vysoké, jejich konec ještě zdaleka nemohl spatřit. Nezajímalo ho ani moc kam vlastně vedou, byl rád, že vedou. Zdálo se mu, že poprvé v jeho životě mají jeho kroky smysl, že někam míří.

Kdyby mohl vnímat něco jiného než schody, cítil by, jak mu fouká chladný večerní vítr do tváří, jak sem doléhá nepříjemný zápach z popelnic, a viděl by těch pár hvězd, které na obloze marně sváděly boj se světly města. Jeho mysl byla ale upřená na jediné. Stoupat výš.

Měl už za sebou asi dvacet schodů, když ho vyrušil otravný zvuk. Ten, který tak bytostně nenáviděl. Zazvonil mu mobil. Normálně by ho poslušně zvedl a věnoval se volajícímu bez ohledu na to, jak nesmyslný je důvod jeho zavolání. Ale dnes ne, dnes je to jinak, dnes jdu a nikdo mě nebude otravovat, blesko mu hlavou a zvonící mobil přehodil přes okraj schodů. Ještě chvíli ten zvuk slyšel, pak se ozvala dunivá rána a bylo ticho.

Bylo to krásné ticho. To o kterém by se dalo opravdu říct, že léčí. Stejně tak ho těšila samota. Samoty se často bál a přesto se do ní rád schovával, tady však získala náhle nový rozměr. Bylo to jen mezi ním a schody. Jen on a jeho kroky, nikdo, komu by musel něco dokazovat. Dokonce už ani sobě ne, byl se sebou smířen. Stoupal dál a jeho rychlost se zvýšila, jako kdyby za sebou nechal opravdu těžké břímě.

Čím výš stoupal, tím rychleji postupoval. Jeho cílem nebylo vyjít na vrchol schodů, jen po nich jít. Nechtělo se mu ani pomyslet na ten okamžik, kdy to skončí. Kdy bude muset opustit ten milý laskavý pás kamení, naskládáný s takovou pečlivostí. Všechno musí jednou skončit, snad mi zůstanou aspoň vzpomínky. Ty vždycky zůstávají a jsou mnohdy hezčí než byla realita. Do značné míry se jen uklidňoval, ale ze zkušeností tušil, že to ani jinak být nemůže.

Konec přišel rychleji než čekal. Už ho viděl, žádné pokračování, tři schody a konec. Nebo taky začátek, jak se to vezme. Šel pořád dál. Jeho noha vstoupila na poslední schod a pak na rovné prostranství. Rozhlédl se, uviděl sám sebe a pochopil.

Viseli

Viseli si tam na jednom laně a to už pěkně dlouho, i když nikdo nevěděl, jak dlouho přesně. Byla to zvláštní skupinka. Vůbec spolu nemluvili. Většinou když už s někým visíte na jednom laně, tak aspoň prohodíte pár frází, tak, aby řeč nestála a čas ubíhal. A vůbec, je to základní slušnost všech visících, snažit se navázat komunikaci. Tak tihle ne, čert ví, jestli to bylo špatnou výchovou, nebo nějakým jiným důvodem, ale neprohodili spolu ani slovo.

Kdesi na okraji svých myslí si každý uvědomoval existenci všech ostatních, ale jejich ubohost, která každému připomínala svoji vlastní, je všechny přinutila existenci kohokoli jiného popřít, čímž vlastně popírali i existenci vlastní. Ale zkuste si popírat jakoukoliv existenci, když si jen tak visíte.

Zajímavé je, jak se vyrovnávali se svojí situací. Pro některé byl fakt, že visí, trestem Božím, pro jiné odměnou tehož. To podle toho, jak kdo důvěřoval v pevnost svých, kýmsi jiným vštípených, morálních zásad. Valná většina to ale nijak neřešila. Prostě viseli a basta. Objevilo se zde i pár nihilistů, kteří tvrdili, že neexistují, proto nevisí a proto ani to lano neexistuje, ale přesvědčujte o své pravdě ostatní, když visíte a ještě navíc ani nemluvíte. Tak si to nechali raději pro sebe.

Ono to vlastně nebylo až tak špatné, takové visení přináší řadu výhod do života. Tak například máte jistotu, že visíte. Máte v provazu do jisté míry oporu a to zřejmě i zdarma, což není až tak běžné. Vaše životní náklady klesnou na minimum. A navíc si procvičíte horní partie těla a případně i zhubnete, protože s příjmem jídla během visení to není až tak snadné.

Určitě chápete, že nikoho ani nenapadlo zamýšlet se nad tím, proč doopravdy visí, tím méně na čem vlastně visí, a už vůbec je nenapadlo, že by třeba viset nemuseli a že může existovat i něco jiného. Necítili, že by se měli osvobodit, považovali to za nemožné, a co víc nepovažovali to za vhodné, či dokonce nutné. Zkrátka viselo se jim dobře.

Až přišel jeden. Zřejmě tam z nich visel nejdéle - a nebo taky ne, protože nikdo si nikoho jiného nevyšimal, tak to nikdo nevěděl. No a ten jeden provedl něco, co nikdo jiný před ním, podíval se nahoru, dolů, doprava, doleva a uviděl, co ostatní vidět odmítali.

Zjistil, že není nutné viset, že to jde i jinak, tak to chtěl okamžitě říct ostatním, jenže to nešlo bez toho, aby promluvil, a takové promluvení, to bylo něco nepředstavitelně odsouzeníhodného. Přesto promluvil, ale nikdo ho neposlouchal, všechny zajímalo jen, že promluvil, ne už tak co promluvil. Mlčky a beze slova ho vyloučili ze svého středu. Pokud to na laně bylo jen trochu možné, otočili se k němu zády.

Neváhal už ani minutu, drobátko zalitoval ztraceného času během pokusu o informování spoluvísících, jak že se to s tím visením má, pustil se, seskočil, a žil. A ostatní? Tak ti si tam pořád ještě mlčky visí, pokud ještě neprohlédli, ale pochybuji že ano, namlouvají si, jak jsou šťastní, že visí, a zřejmě tam budou viset na věky.

Sci-fi

„To přece vůbec nemůže být možné, nedává to žádný smysl,“ pomyslel si Petr „hlavně klid a hezky pěkně pomalu to ještě jednou prověřím.“

Nakonec to prověřil nejen jednou, ale aspoň desetkrát, jenže výsledek byl pořád tentýž. Stejného názoru byl blikající monitor počítače i papír popsaný nesmyslnými znaky, které by nepochopil nikdo jiný než jen o sám. To co se mu rýsovalo před očima bylo tak obludné a přitom čím dál jasnější. Stále v něm hlodala myšlenka, jestli někde neudělal chybu, ale věděl, že se mýlí málokdy.

Když nakonec připustil, že se nespletl, začal se zaobírat myšlenkou, jestli to má někomu sdělit, nebo si to radši nechat pro sebe. Rozum ho vedl k druhé možnosti. Co by to komu pomohlo, kdyby to věděl, a stejně by ho pokládali za blázna a vysmáli by se mu, jako již tolika před ním. Bylo to ale nad jeho síly, udržet něco tak úžasného a převratného uvnitř.

Bál se to ale sdělit nějakému kolegovi, snad z obavy aby si nepřivlastnil jeho slávu. S nikým už nemluvil dlouhá léta a nikomu nevěřil, nikomu, kromě sebe sama. A pak ještě jedné věci, tomu, že, co se řekne v televizi pokládají lidé za svaté. Již tolikrát se setkal s tím, kdy byly lži přijaty za obecnou pravdu, stačilo o nich jen vhodným způsobem informovat senzace chtivou veřejnost. Rozhodnutí padlo.

...

„Nakonec našeho pořadu jsme si pro vás připravili rozhovor s vědcem, který tvrdí, že objevil novou, zásadní teorii časové imploze. Myslím, že se bude jednat o další příspěvek do rubriky ‚Divní a podivné‘ “. Tak takhle si to zrovna Petr nepředstavoval, ale co, jednou je v televizi a co na tom, že je lidem pro smích, třeba to je pro ně tak lepší, kdo bude chtít, tak to vážně vezme.

„Chtěl bych tady přivítat Ing. Petra Krchovského, dobrý den.“

„Dobrý den“

„Měl bych první otázku, jak dlouhou dobu jste strávil svým výzkumem?“

„Po pravdě řečeno to přesně nevím, ale myslím, že tak dva, tři roky ...“ To nebylo přesvědčivé na začátek a Petr to věděl, ale lhát nechtěl a v tom, kolik času už nad svojí teorií strávil se vůbec neorientoval. Teď ho napadlo, jak podivně to zní, fyzik, co vymyslí novou teorii o čase a ani si nepamatuje, kolik času mu zabrala. Z přemýšlení ho vytrhla další otázka, která byla ale jednou z těch, na které již měl připravenou odpověď.

„No dobře, povězte nám tedy prosím, tak aby to i diváci u obrazovek mohli pochopit, v čem spočívá jádro té vaší teorie o ...“ moderátor se podíval do poznámek a pak pomalu, důležitě, avšak i drobátko sarkasticky přečetl „implozi času?“

„Když to zkrátím na nutné minimum, tak všichni víme, že se vesmír rozpíná“

„Ano, na tom se myslím shodneme...“ přerušil ho moderátor, což Petra poněkud naštvalo, ale nenechal se vyvézt z míry a pokračoval:

„Také všichni víme, že čas a prostor jsou ve vzájemném vztahu, už sám Einstein používal termín časoprostor. Podle mých výpočtů je součin prostoru a času konstantní.“ Tak a bylo to venku, Peter pocítil úlevu, ale moderátor se na něj zahleděl poněkud nechápavě.

„No a co z tohoto zjištění plyne, v čem je ta vaše teorie tak převratná?“ Petr už to nevydržel a rozhodl se vybalit celou pravdu:

„Totiž, no, já se domnívám, že čím víc se rozpíná vesmír, tedy prostor, směrem k nekonečnu, tím víc se smršťuje čas směrem k nekonečnému minimu. To že se vesmír rozpíná nám nemusí vadit, rozpíná se totiž i hmota v něm, takže my také a tudíž nic nepozorujeme. S časem je to ale horší, představte si, že každý zabíráme jistý časový úsek, který se ale nemění. Zatím je času dost, ale přijde doba, kdy ho nemusí být dost pro nás všechny.“

To už moderátor, který se až do teď snažil kontrolovat vyprskl smíchy a zajíkávě, jak se pořád smál, řekl:

„Takže ... to ... nám jako... chá chá ... dojde čas ... člověče, vy jste bavič...“ a svíječ se v křečích dodal „nahledanou ... vážení ... diváci!“

Petra to ale nezklamalo, něco takového čekal, jak by on, podřadný inženýrek mohl přijít na něco tak úžasného. A přece byl v hloubi duše přesvědčen, že má pravdu. Že času ubývá. A ubývání bude čím dál rychlejší, jediné, co nevěděl, jak se to projeví.

Ze studia odešel jako ve snu, ani se nerozloučil, jenže před budovou už čekala sanitka z psychiatrické kliniky, kterou okamžitě zavolali - v jeho vlastním zájmu, samozřejmě.

Diagnóza: paranoidní schizofrenie. V léčebně si pobyl tak půl čtvrtého roku, než se jim podařilo ho přesvědčit za pomoci drog a velice sugestivních sezení o jeho vlastním omylu. Nabytí dojmu, že se spletl někde v desetinné čárce, což ho přivedlo k nesprávnému závěru. Byl by u tohoto přesvědčení setrval, kdyby se mu nestala ta podivná příhoda.

Jednou ráno stál na zastávce a čekal na autobus, jenž ho měl odvézt do jeho nové práce, kterou pokládal za něco silně pod jeho úroveň. Vedle něj stálo několik lidí, nevěnoval jim mnoho pozornosti, protože je považoval za „šedivce“.

Zděsil se při pomýšlení, že se mezi ně zařadí vlastně i on sám. Oklepal se. Najednou se ale stalo něco velice divného. Připadalo mu, že duchodce stojící na kraji zastávky zmizel. Prostě tam nebyl. Bylo nepravděpodobné, že by odešel a při tom vyvinul takovou rychlost aby už teď byl z dohledu. Petr se tím nijak výrazněji netrápil, stát se mohlo ostatně cokoliv, podle toho, co mu říkali v léčebně u něj nebyly vyloučeny ani halucinace, takže kdo ví.

Asi měsíc byl klid, nebo si to Petr aspoň snažil vsugerovat. Když mu ale cestou v tramvaji před očima „zmizela“ starší dáma sedící před ním, začal nad tím uvažovat. Zdálo se to příliš neuvěřitelné, zcela absurdní. Petr se tomu bránil vši silou své vůle, ale stejně mu v hlavě hlodal červík. Známe to asi všichni, myšlenky typu: „Je to nesmysl, ale co kdyby...“.

A dnes to zmizení v tramvaji, to už nemohla být halucinace, nebo náhoda. Přirtil se domů, usedl za svůj psací stůl, ke kterému se neodvážil od svého návratu z kliniky - jako by se bál tajemství, která jsou ukryta v jeho šuplících.

Na klinice mu tvrdili, že je nutné, aby zničil všechny své materiály, pokud se někdy chce uzdravit, ale to on neučinil, místo zničení je jen zamknul do stolu a zahodil klíč. Jak byl teď rád, že má vše při ruce. Pod silou páčidla povolil zamčený šuplík velice rychle. Petr rychle prohrabal obsah, a našel to, co hledal. Staré vypálené „cédéčko“ se svými poznámkami.

Zapnul počítač, zkopíroval stará, tak důvěrně známá data a začal pracovat. Snažil se v rovnicích hledat něco, co by mu pomohlo vyřešit tu poslední záhadu. Co se stane, když nebude času dost? V hloubi duše ale věděl, že už na to přišel, to všechna ta zmizení. Když už pro někoho není dost času, tak prostě zmizí, už dál neexistuje.

Nebylo mu však jasné, jak čas „rozhodne“, kdo zmizí a kdo má právo dál pokračovat. Sice zatím viděl „mizet“ jen starší lidi, ale spolehnout se na to nedalo. Nakonec se uspokojil domněnkou, že toto mizení je řízeno, jako všechno na tomhle světě chaoticky - náhodně.

Co ale věděl naprosto jistě, že rychlost úbytku času se bude zvyšovat geometricky, takže i tyhle zmizení budou čím dál častější. Vlastně ho to ani nějak extrémně nepřekvapilo, už se viděl zase v televizi, jak zesměšní toho tupého moderátora a jak všichni budou muset uznat, že on měl pravdu. Ten pocit ho hřál tak moc, že si vlastně ani neuvědomil, že by taky mohl zmizet dřív, než k tomu dojde.

...

„Háló, kdo je tam?“

„To sem já vole!“

„Ty vole, co chceš teď po ránu?“

„Tomu bys vole nevěřil, to je hukot, normálně mi vole zmizel fotr...“

„Ty vole, co to plácáš, jak může nějaký fotr zmizet, se na tebe možná tak vysral a zdrhl s nějakou děvkou, ale že by zmizel, to je pěkná kravina.“

„Fakt nekecám, zmizel mi dočista před vočima...“

„Hele di si blbnout někoho jinýho, já ti na to neskočím.“

„Ty vole, to je fakt, jako že s...“
„Co je? Seš tam? Haló ... haló ... hal...“

...

Petr měl za sebou perný den, vysvětloval svoji teorii na univerzitě i v televizi. Mizení lidí nabralo takové obrátky, že už nebylo nikoho, kdo by mu nevěřil, takže ho ani moc neuspokojilo, že dosáhl uznání. Ve světě vládla poslední dny panika. Nikdo si totiž nemohl být jistý hodinou, ba ani vteřinou. Všechno se zastavilo, lidi nechodili do práce, každý si chtěl jen užít, než mu dojde čas. Kriminalita vzrostla do závratných výšin, nebyl nikdo, kdo by soudil. Počet hlášených krádeží zůstal zhruba stejný, ale takové znásilnění, to bylo na denním pořádku.

Petr to už ale nevnímal, cítil se jako věštec, který předpověděl apokalypsu. Nejvíc ho asi dmýchalo, že svoje bezpochyby poslední roky prožil na psychiatrické klinice. Jinak už ale nelitoval ničeho. V hlavě mu stále znělo „bude se to zrychlovat“. Znovu, znovu a pořád dokola. Přední vědci světa, pokud tu stále ještě byli, se snažili přijít na to, jak se s tím vypořádat.

„Ale ne holenkové“, říkal si často Petr, „tohle je jedinej zákon, kterej nikdo neoblafne“.

Tahle myšlenka ho docela uklidňovala, pokud se dá mluvit o klidu, když jdete po ulici a okolo vás čas od času někdo zmizí.

Jednou musí dojít i na něj, jednou nadejde ten den. Z nějakého zvrhlého důvodu se na to těšil. Frekvence mizení stále nabírala obrátek. Minulý večer zmizel i moderátor zpráv. Byl vydán zákaz jízdy automobilem, protože auta zmizelých blokovala silnice.

Jak tak nad tím přemýšlel, mělo by to vlastně působit hodně depresivně, vědět, že přijde konec, ale nevědět jak a kdy. Třeba byl opravdu šílenec, ale paniku celého světa nesdílel.

Až jednou, když šel po ulici najednou začali blednout všichni okolo něho. Něco se dělo, zas tak rychle to jít nemělo. Když už všichni zmizeli a začaly se rozplývat i obrysy budov, napadlo ho, že třeba nezamizeli oni, ale on. „Ne já, já nezamizel, to oni, určitě oni. Myslím tedy jsem a zatím myslím, takže js...“

Existenční

Celé to vlastně začalo, když jsem byl na gymnáziu. Procházel jsem takovým divným, pokud je to slovo vůbec dostatečně výstižné, obdobím. Chvillemi se na mě všechno valilo, což mě štválo, a chvillemi se zase nevalilo vůbec nic, což mě možná deptalo ještě víc. A jako by to nestačilo, tak holka, která se mi líbila byla magor. Magoři mě sice přitahovali, ale tohle byl opravdu extrém.. ale to je zase jiný příběh.

No a v tomhle podivném období se stalo, že jsme na jeden předmět, který mě zajímal čistě z teoretického hlediska (= něco si poslechnout, ale nic si nepamatovat), dostali profesorku, která začala prudit. Možná o tom chudák ani nevěděla a možná i jo, ale štvála mě už svojí existencí.

Když vás něco naštvete, tak to zahodíte, opustíte, nebo se toho zbavíte nějak jinak. Tohle tady ale nešlo. Když už to bylo úplně neúnosné, nemohl jsem se ani nerušeně nudit, tak mě napadla zdánlivá blbost. Když mě ta její existence tolik žere, tak jí zkrátka popřu.

Pěkná srandička, ale jak jsem nad tím přemýšlel, tak se mi v hlavě začala rodit úžasná teorie. Copak můžu věřit svým smyslům, už několikrát mě klamaly? Co když ona je jen prelud. Nebo lépe, ani ten prelud, prostě není vůbec. Nechodí po třídě, nezadává referáty, nemluví, nepíše, nezkouší, nejí, nedýchá a tak dále. Je to vlastně něco jako ta záležitost s Bohem. Co já můžu vědět, jestli existuje nebo ne? Z hlediska pohodlnosti je nejjednodušší jeho existenci popřít a prostě říct, že není. A kdo mi dokáže, že je?

U člověka, kterého vidíte skoro každé den, to už ale tak lehké není. Přeci jen to chce trochu píle, přesvědčit se, že dotyčná vlastně není a nikdy nebyla. Jakmile to ale jednou zkusíte, tak se vám to zalíbí a časem tomu přijdete dokonale na chuť. Místo, abych tehdy byl naštvaný pokaždé, když zkoušela z nějakých nesmyslů, tak jsem jí prostě litoval. No jak byste se cítili vy, neexistovat a ani o tom nevědět?

No a tady nadešla druhá část mého plánu. Pokud přesvědčím dostatečný počet lidí o tom, že opravdu neexistuje, pak to bude přijato jako fakt. Fůra věcí byla takhle přijata a nikdo se ani nepozastavil nad tím, že to zní jako nesmysl. No a kdyby se mi nakonec dokonce podařilo přesvědčit jí samotnou, že neexistuje, tak dá pokoj. Člověk, který má problém dokázat si svoji vlastní existenci nebude mít čas, ani náladu otravovat život ostatním.

Asi tak za čtyři měsíce mi opravdu skoro všichni uvěřili a ti, kteří ne, byli vykázáni z kolektivu. Jak já miluju tuhle společenskou soudržnost. Držet krok a nevybočovat. Celý život jsem tím opovrhoval, ale teď se to hodilo.

Za pár týdnů se to začalo projevovat. Vypukla taková menší vzpoura. Studenti odmítli, aby je učil někdo, kdo vlastně neexistuje. Vedení se to nezamlouvalo, ale protože o její existenci už také přinejmenším pochybovali, tak jí vyhodili.

Teda vyhodili je asi nepřesný pojem, přestali jí platit a našli si někoho jiného, spálili pracovní smlouvu a všechny památky na ni. Co taky se smlouvou, která byla uzavřena s neexistujícím člověkem. Je docela jasné, že pohrozila soudem, ale když soudce odmítl případ projednávat s někým, kdo zjevně není, začala sama pochybovat o vlastní existenci.

Začala mít pocit, že vlastně není, že je jen nezúčastněný pozorovatel. Chodila na nákup, do divadla, do kina, ale nikde po ní nic nechtěli. Nikde jí nikdo nezastavil, když si vzala kousek chleba nebo salám. Manžel s ní nemluvil a děti uvěřili, že jejich maminka zamřela při porodu. Byl to v zásadě slastný, ale trochu prázdný život.

Pak se někam ztratila. Já mezitím využíval své nové schopnosti prohlásit kohokoliv za neexistujícího. Bylo to tak snadné. Stačilo přesvědčit tři, čtyři lidi a zbytek šel jak po másle. Nikdo už se ani nedivil, proč taky? Dokud se to nestalo vám, tak vám bylo ukradené, že lidi, na které jste byli zvyklí vlastně neexistují.

Všechno by šlo dál poklidně, kdybych jednou nezačal pochybovat i o vlastní existenci. Nikdo mi o ní nepodal důkaz a tak jsem jí popřel taky. Od teď neexistuji, řekl jsem si, a lidi tomu zase v pohodě uvěřili.

Pár let jsem si užíval života neexistujícího, ale pak jsem zatoužil po tom, ho nějak zaplnit. Zřídil jsem si obchod. První neexistující obchod s neexistujícím zbožím, kde mohli neexistující občané za věci platit, místo toho, aby si je jen brali. Neexistujících už byla slušná menšina, takže se obchody jen hrnuly. Časem jsem měl kartel a pak jsem se prohlásil neexistujícím despota a všichni neexistující byli mými poddanými.

Zahájil jsem svatou válku za práva neexistujících. Nejdřív pomocí odborů, politicky, časem i silou. Naše vojsko mělo výhodu. Neexistujícího vojáka nemůžete trefit, zato existujících picnete jen to střelí. Válka byla brzo dobojována, poslední odpor existujících potlačen. Zavedl jsem vládu pevnou, ale spravedlivou. Naplnil jsem životy všech těch neexistujících chudáků.

Ta profesorka, která tohle celé způsobila se už dávno odebrala na onen svět, který samozřejmě není a tudíž lidé, co jsou ho nikdy nepoznají. Někde jsem našel její obrázek. Udělal jsem z ní bohyni. Lidé ji uctívali jako spasitelku a spokojeně nebyli až do své smrti. A stejně tak i já.